

DANYI ZOLTÁN

Hódolat álomszép Kínának

Az igazság az, hogy nekem nincs történetem. Még ha lenne is, nem számítana. Sokkal jobban érdekel, ami másokkal történik.

Későn keltem, nyomott fejjel. Első dolgom az volt, hogy automatikusan a kávéfőző után nyúltam, és már meg is fogom a nyelét, amikor eszembe jutott, hogy nincs otthon kávé. Akkor hát teát iszunk, gondoltam, jó erőset. Keservesen keserűt.

A tévében infantilis reggeli műsor megy, bugyuta sztárvendégekkel. Három fiatal nő vezeti a műsort, szemrevaló nőcikék. Mindeddig ez a három csajszi a legjobb húzása ennek a csatornának. Voltak itt már műsorvezetőként színészek, rocksztárok, sportolók meg mi-egyéb, de ez a három cunci a legnagyobb siker mindegyik közül. A szőke Nóri, a barna Rita, és a fekete Emese. Egyikük rövidnadrágban, másikuk miniszoknyában, harmadikuk feszes farmerben. Majdnem a szentháromság. Vidámak és mosolygók, jól indul a nap velük, ámen.

A fejem nehezen indul be, a tea segítségével azért valahogy mégis sikerül átállni a nap-pali agyáramokra. Fogmosás közben megint a környezetvédők jutnak az eszembe, csobog a csap, folyik el a drága víz, a fenébe is, a sok hülye duma, enélkül fogat mosni se lehet már. Elviselhetetlen a gondolat, hogy hány liter vizet pazarolunk el naponta, közben meg a trópusokon gyerekek halnak szomjan, százával naponta. De hiszen minek van a tudomány, ha nem talál megoldást? Ott van például az a rengeteg jéghegy az északi és a déli póluson, azokban temérdek víz van elraktározva és tartósítva fagyott alakban, azokat kellene szépen jó nagy hajókkal elszállítani azokra a helyekre, ahol ahol égető szükség van ivóvízre.

Az utcán nyüzsgő forgalom fogad, járókelők, autók, tömött buszok, dugig telt villamosok. Az utamba akadó első bódében megveszem a hirdetőújságot, azonnal átlapozom, hát-ha lesz benne valami személyre szabott meló. Valami olyasmi, amit még én is el tudok végezni, kitűnően és könnyedén, és amiért pénzt is adnak. De nem. Csak köművest keresnek, üzletkötőt (ez kamu lesz, tudom), angolul meg franciául tudó titkárnőt, fotómodellt, és egy külföldi bárba táncosnőt (ezzel a kommentárral: „garantáltan sexmentes munka”). Nem valami ígéretes a számomra. Az újságot eldobom sürgősen, megyek tovább.

Egy fatörzsön nyomtatott papírlapot látok meg. Bevagdosott alsó szélén, úgy, hogy le lehessen tépni, egy telefonszám sorakozik néhány példányban. Hát-ha ez az, gondolom, hát-ha ez lesz az, amit keresek. Lehet, hogy kétlépésnyire vagyok a jövőmtől.

Ruha- és szőnyegtisztítás! Bérmentesen házhoz megyek. Tel.: 62/441-471.

62/441-471	62/441-471	62/441-471	62/441-471	62/441-471	62/441-471	62/441-471	62/441-471
------------	------------	------------	------------	------------	------------	------------	------------

Á, ez nem az, amit én keresek. Azért legalább egy kis örömet okozok már a hirdetőnek, mondom magamban egykedvűen, és letépek kettőt a cetlik közül. A szőnyegtisztító, ha erre jár, azt hiszi majd, akadt két komoly érdeklődő a munkája iránt, és boldog lesz. Így hódít teret manapság a remény.

Valamit kell venni ebédre, a hentes felé veszem az irányt. A zongorahangelővel futok össze, váltunk néhány szót a világ dolgairól. Fürgeszájú kicsi ember, gyorsan beszél, hadar, pedig dadog. Aktuális témáit a tévé éjszakai műsoraiból meríti, nem szívesen hallgatom, de viszonylag könnyű lerázni, ez nem mellékes tényező az emberekhez fűződő kapcsolatokban.

Néhány érdektelen részlet után éjfél körül dőlök ágyba: elnehezült, fáradt tagokkal, ám gyorsan pergő képekkel a fejben. Zaklatott gondolatok küszködnek egymással, semmiképpen se tudom átadni magam a megkönnyebbülést hozó pihenésnek. Irritál a lepedő, a párna, az ágy, a paplan, csak forgolódom kárhozott órákon át. Felkattintom az éjjeli lámpát, és nézem a plafont, a fehér mennyezetet. Arra gondolok, hogy ez az egész itten, az egész mindenség: a lakás, a ház, a város, az ország, a kontinens, a bolygó, a naprendszer, a tejút, a galaxisok, vagyis ténylegesen: ez az egész univerzum, úgy ahogy van, szőröstül-bőröstül, akármelyik pillanatban megsemmisülhet. Bármelyik percben kiéghet, mint egy villanyégő. Bármelyik pillanatban szétpukkanhat, akár egy szivárványszín buborék. Jó lenne. Kínomban a föld népeire próbálok gondolni. Eszembe jut Kenya. Eszembe jut Dél-Amerika. Eszembe jut Kína. Eszembe jutnak a kínaiak, hogy a számukra éppen ezekben a percekben kezdődik a nap: kicsivel arrébb új nap indul a féltekén, pedig ez itt még véget se ért. Megpróbálok elképzelni egyetlen kínait, a sok millió között egyetlen hétköznapi kínait, aki egy megkoppott, piros buszon a gyár felé utazik éppen, és ebben a pillanatban végigsimít a halántékán, a kicsi, sárga, kínai halántékán. Megpróbálok magam is közéjük képzelni, vidáman zötyögök a gyárba, délután meg majd elégedetten térek haza otthonomba, kicsi feleségem mellé, a kicsi kínai utódaim közé. És ekkor elnyom az álom.

Végre egy hely, egy éjjeli menedék: hosszú idő után újra megtanultam jóízűket aludni, nyugodtan, hosszan, édesen. Köszönöm neked, mesés Kína!